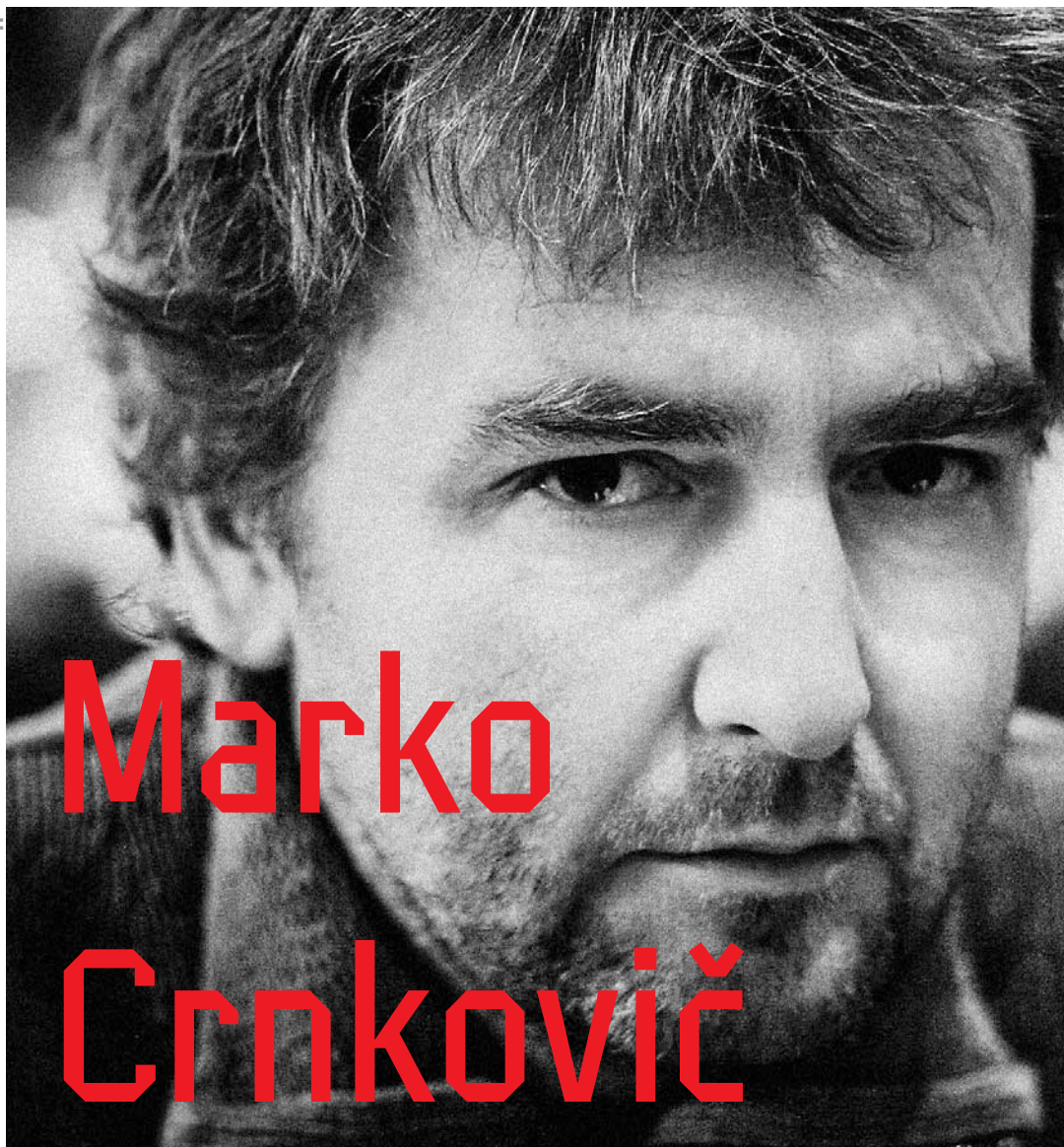

Marko Crnkovič je kolumnist – zdi se, da ga poznamo vsi. Morda zato, ker je skozi kolumne v slovenskem medijskem prostoru podal bistveno več osebnih pogledov kot marsikateri novinar ali kak drug javni delavec. Tudi zato polarizira bralstvo – na goreče in ledene, na privrženice in nasprotnike. Preverili smo ga v živo. Ne grize.

Intervju:
Simon R.
Portreti:
Marta. L.

crnkovic.blog.siolk.net/
<http://crnkovic.blog.siolk.net/feed/>

Kaj si se naučil doslej pri bloganju in kako se počutiš kot urednik Blogosa?

Če sem odkrit – naučil se nisem nič. Mislil sem, da se bom, ker je internet drugačen od tiskanih medijev, vendar se ljudje na internetu obnašajo enako kot ljudje v časopisih. Bralci interneta se obnašajo enako kot bralci časopisov, le da se lahko v internetu oglašajo z bolj ali manj umestnimi pripombami.

Blog zelo rad pišem, a ne maram te človeške bližine komentarjev. V tiskanih medijih je situacija zame idealna. Tam nekaj napišeš, kak bralec te naslednji teden potreplja po ramenu, češ, »to si pa dobro napisal,« ali pa »kaj si pa danes spet nakladal?« Pri internetu me jezi ta izenačenost vseh. Ne sprejemam tega, da smo na internetu vsi enaki. To je po eni strani ena od domnevnih prednosti, celo vrednot interneta – da omogoča množicam izražanje mnenja. Ampak po drugi strani ukinja dejstvo, brez katerega družba ne more funkcionirati – da si ljudje pač niso enaki. Ne v tem smislu, da imajo različna mnenja, temveč da njihova mnenja niso enako pomembna, relevantna in kompetentna. To me včasih zmoti. Rešitev

pa je zame v tem, da svoj blog jemljem z neko ležernostjo, komentarjev pa ne jemljem preveč resno, vsaj za svoje dobro počutje ne – čeprav tu in tam kaj komentiram nazaj, včasih me tudi kdo spravi ob živce, se pustim sprovcirati, koga naderem in jih tudi fašem nazaj. Urejanje Blogosa je seveda zabavno, po drugi strani pa se v tem smislu vidi velika razlika med urejanjem časopisom in internetne publikacije. Tu je vloga urednika bistveno manjša, pa tudi dokaj nevhvaležna je. Enostavno ni vsebinskih ali tehničnih možnosti, da bi ne vem kako uredniško posegal v internet, po drugi plati pa digitalni »mob« (množica, op. ur.) ne priznava avtoritet. Pa če bi bil še tako prijazen striček, bi jim kot urednik že po defaultu šel na živce. Kogarkoli denimo Siol vzame za hišnega blogerja – in ta avtoriteta nisem vedno jaz, nekatere sem pripeljal jaz, nekatere uredništvo Siola –, nikoli ni konsenza. To ni tragično, saj konsenza ni nikoli in nikjer – v nobenem časopisu uredniki ne sprašujejo bralcev, koga si želijo za kolumnista ali za avtorja članka.

Blogorola

- Nekje daleč
- ★ tadej.blog.siol.net
 - Resno, a sproščeno
 - ★ mayimbe.blog.siol.net
 - Turkov čas-opis
 - ★ blog.zturk.com
 - The Great Seduction
 - ★ andrewkeen.typepad.com
 - mod*mom
 - ★ modmom.blogspot.com
 - The Sartorialist
 - ★ thesartorialist.blogspot.com
 - Stuff White People Like
 - ★ stuffwhitepeoplelike.com

Profil

Ime: Marko
Priimek: Crnkovič
Vzdevek: /
Ime bloga: Za narodov blogor
Spol: M
URL: crnkovic.blog.siol.net
RSS: crnkovic.blog.siol.net/feed/
Starost: 46
Horoskop: Dvojček (čeprav ne verjamem)
Verjamem v: Vase
Moji fetiši: Nokia, Mac
Razvajam se: S cigaretami
Naj knjiga: Gustave Flaubert: Madame Bovary
Naj glasba: Dmitrij Šostakovič: 8. simfonija
Naj film: Stanley Kubrick: Odiseja 2001
Osebni slogan: Raje pišem kot mislim.
Zares delam: Pišem.
Za zabavo delam: Mislim.

Lahko bi bile internetne volitve?

Saj so že bile, a kaj dobimo? Naj televizija predvaja samo tisto, kar ima najboljšo gledanost? Del koncepta sicer je bil, da bralcem in blogerjem na nek način ustrežemo, da jim damo tisto, kar najraje berejo ... Dali smo jim Gartnerja, Simono Rebolj in še nekaj ljudi. Ampak slovenski internet – nalašč ga imenujem tako – je paradoksalen. To je majhen skupek ljudi. Imeti Blogos, eDnevnik, forume in druge uporabnike na različnih koncih je podobno, kot če bi imeli časopis z majhno naklado, kjer bi se vsi bralci med seboj pogovarjali in šimfali urednika.

Si zaradi majhnosti domišljajo, kako pomembno je, da so prav oni bralci? Če bi imeli v Sloveniji 100.000 blogov, teh anomalij morda ne bi bilo ...

Pa saj jih ni malo, v Sloveniji je po mojem kakih 20.000 blogerjev. To ni malo – a zadeva funkcionira, kot da je to malo. V Sloveniji vse funkcionira v majhnem velikostnem razredu. Celotni internet.

Ti ljudje težijo, da jih sprejmi kot hišne blogerje? In v luči tega imaš verjetno bistveno več dela z ukvarjanjem z Blogosom?

Seveda, bistveno več dela je z internetom kot s časopisom – no, če ga hočeš. Je pa tudi bistveno manj učinka. Vse skupaj je tudi bistveno bolj brez veze. Tok vsebin je pač toliko večji in tudi nenaroden je. V kolofonih časopisov je včasih pisalo »nenaroden rokopolisov

ne vračamo«. Tako so na lep način povedali, da stvari, ki jih ne zanimajo, pač vržejo stran in nikomur za to ne odgovarjajo, ker ni nihče nikogar prosil, da kaj napiše. Na internetu pa vsak misli, da se moramo z vsem ukvarjati. Celotni kak urednik včasih misli, da se mora z vsem ukvarjati.

Dogaja se, da nastane cel halo, ko pride nova ekipa, dva ali trije hišni blogerji. Takrat mnogi sprašujejo »zakaj on« in »zakaj ne jaz?« Vse skupaj je smešno. Jaz in Siol se trudimo, da bi ljudem dali nekaj za brati. Skozi status hišnega blogerstva želimo ljudem določene stvari približati. Dejstvo je sicer, da ima marsikdo več klikov, čeprav ni hišni bloger. Torej ta mehanizem kvantitete ne deluje vedno.

Med komentatorkami imaš tudi že skoraj zalezovalko, Jasno.

Kako komentiraš to?

Ja, Jasna je moja digitalna fanica – še kar duhovita, ampak ne preveč brihtna punca, za katero nikoli ne morem vedeti, ali se heca ali misli resno. No, moj seznam je dolg, spičil sem se že s Katarino, Dajano, Davidom Pelkom, Djubretom, Jasno, Miranom, pa seveda s Simono Rebolj, ki je zdaj častna predsednica mojega hate kluba, odkar ni več hišna. No, bolje ena Simona Rebolj med komentatorji kakor petsto prijateljev na Facebooku.

Pa saj na Facebooku te ni?

Seveda ne. Na Facebooku me ni in nočem biti. To je najbolj neumna

“ Kolumnisti smo na tekočem s problemi, ki se v družbi pojavljajo. A to ne pomeni, da bi morali prestopiti na drugo stran.

pogruntavščina v zgodovini interneta. Prvič, gre za Paypal mafijo, katere lastniške sledi in dokapitalizacijski procesi nas pripeljejo do venture sklada, ki ga upravlja CIA. Gre za neokonservativne blazneže, ki imajo točno določeno strategijo. Kot če bi dal Pezdirja in Mrkaiča na internet, kjer bi si izmislila nekaj, s čimer bi obnorela pol človeštva, zraven pa jemala kulturi, da bi dajala rakavim bolnikom. Predvsem pa se mi zdi absurdno, da se ljudje med seboj družijo in prijateljujejo – ali vsaj mislijo, da se družijo in prijateljujejo. Če je Facebook, se pa lahko družim s komerkoli ali kaj? Jaz vedno pazim na to, s kom se družim. Izbiram si družbo, ne morem biti z vsemi prijatelj, tudi družim se ne s komerkoli. To zbiranje prijateljev na Facebooku je v funkciji marketinga. V upravnem odboru Facebooka že sedijo multinacionalke, kot je Coca-Cola. Ne se torej hecat; vsak tvoj prijatelj na Facebooku dela v korist Coca-Cole! Na Facebook sem se sicer enkrat prijavil, da bi si zadevo sploh ogledal, ampak sem se takoj zbrisal.

Tam kar naenkrat vsi vidijo, kak odnos imaš s kom – četudi je to nekdo, ki si ga spoznal v neki vrsti, naključno, ali pa s starim prijateljem ...

To je popolna izguba časa. Da ne govorim o političnih funkcijah Facebooka –recimo skupaj proti Ruplu. Ne moremo iz tega delati

velikega političnega dogodka, tako rekoč zgodovinskega preloma v demokraciji. Nihče od teh ljudi ni šel po lastni volji peš čez mesto, da bi podpisal peticijo. Vsak je samo kliknil! Še razmislil ni, kaj podpisuje. Temu jaz pravim couch-click democracy. Take peticije naj si podpisniki za klobuk zataknejo. Ali pa tista o risankah!

Se ti ta Pahorjev »manever Rupel« ne zdi katastrofalen? Kresalova mu je že skočila v hrbet ...

Pri politikih me moti, da vse delajo javno. Imam občutek, da delajo vse, kar delajo, samo zato, ker je zraven kamera. Televizija je vedno zraven. Pop TV dobi nekaj, recimo epohalne novice, Kresalova pa dobi možnost, da Pahorju nekaj pove, ker če bi mu povedala na sestanku ali na štiri oči, očitno ne bi zaleglo, ker ne bi imelo teže, če mi tega ne bi vedeli. To je postalo popolnoma incestuozno. Tri četrtine vsega, kar se zgodi v slovenski politiki, pa je za javnost in medije popolnoma nezanimivo. Mediji so sproducirali psihozo, da je vsaka malenkost zanimiva. Vsak drekec-pekec je dramatičen. Da je Kresalova sklicala sestanek, ker je Pahor Ruplu ponudil službo, ni samo irelevantno, ampak tudi precejeno. Politiki živijo za kamero, komunicirajo za kamero. Slovenska politika je čisti Big Brother.

S tem, ko se je Pahor odpovedal stotim dnevom miru, je dal tudi zeleno luč za napade znotraj koalicije. Po drugi plati pa – ljudje se hočejo vmešati v vse; javno se polemizira o skoraj cekinju, zelo pogosto je slišati stavek »z mojim denarjem že ne bodo tako delali«, denimo glede letalskih vozovnic predsednika Türka ...

A ljudje si sploh predstavljajo, koliko stane država? Koliko stane predsednik? Koliko državniški obisk? Vsaka vsota, ki presega 10.000 evrov, je že epohalna. Türk je vujen drugih meril. Naj gre v Banja Luko z avtom, kot je nameraval Drnovšek v Madrid k Juanu Carlosu? Predsednik se ne vozi v Bosno z avtom! Po drugi strani pa je samoumevno, da dá država 275 milijonov evrov za oklepna vozila – pod pogojem, seveda, da za ta denar "nekaž dobimo". To je enormna vsota, s katero bi se lahko vsi predsedniki in vlade naslednjih trideset let vozili na vse konce sveta. Ljudje hočejo le videti, da bi bil 'naš denar dobro naložen'.

Tvoja priljubljena tema je Frank Zappa – dostikrat javno travmiraš, ker si ga zamudil na koncertu. Si se kdaj ukvarjal ali želel ukvarjati z glasbo tudi kot glasbenik? Ne.

(Na prizorišče stopi fotografinja Marta L.)

Je Marku Crnkoviču v življenju kdaj nerodno? Seveda.

Kdaj?
Ko me fotografirajo, recimo.

Zakaj?
Ne vem. Bojim se, da bom izpadel smešen.

Zakaj te glasba ni potegnila v aktivno udeležbo?

Vedno sem se rad ukvarjal z glasbo, a benda nikoli nisem imel, nikoli nisem bil v bendu. Z glasbo je bilo tako, da sem se vedno fokusiral na nekaj in ignoriral skoraj vse drugo. Ko sem pri petnajstih začel poslušati free jazz, sem se odločil, da jugo rocka ne bom poslušal, ker je to kmetija, in potem sem se tega držal. Kar je na nek način škoda, saj so šli mimo mene Azra, Prljavo kazalište in take zadeve. Od tod tudi izvira moj globok odpor do slovenske pop scene in jugo smetja. Zato mi danes ni žal, da sem se takrat tako odločil.

Imaš sezname top10?

Deset bi bilo premalo, kvečjemu top 100. Poslušam različno – razen Deep Purplov in Zeppelinov nisem nikoli poslušal žaganja recimo. Tudi world music mi ni všeč, ker je preveč etnično. Levičarji se grejo recimo politično korektnost in poslušajo afriške tolkalce, čeprav po drugi strani pa ven padejo, če slišijo Avsenike. Prosto po Žižku bi jaz našim

glasbenim prijateljem iz Gane rekel, naj mi dajo mir s tem svojim cigu-migu, ker me njihova avtentičnost ne zanima. Druga godba je v glasbi nekaj takega, kot je bilo v mednarodni politiki nekoč gibanje neuvrščениh.

Kaj sploh kolumnist počne cele dneve? Kakšno je tedensko delovno breme?

Hodi naokrog in razmišlja. Ne ločim med prostim in delovnim časom. Strogo vzeto delam takrat, ko pišem, ampak pred tem moram temo preleteti, o njej premišljevat, hoditi po cesti in ležati na kavču, kaj prebrati, kaj slišati, koga srečati in to ves čas premlevati. In za to imam en teden časa, kar je v bistvu zelo malo – sploh, če pišeš več tedenskih kolumen. Kolumnist mora biti vedno na standbyju. Razmišljati mora, kaj bi bila primerna tema, iz česa bi se dalo kaj napisati.

Imaš kolumne pripravljene vnaprej, vsaj osnutke, na zalogo?

Ne, samo izjemoma. Včasih si kaj zabeležim, v koledarskih vnosih v telefonu imam zapisano, kdaj bom kaj pisal in tja si zapišem tudi beležko.

Imaš še čas veliko brati? Zadnje čase manj.

Imaš vse to, tudi svoj blog, planirano v urniku?

Ne, samo kolumne. To je proces, ki ga moram uskladiti s svojo lastno formo, delavnostjo, lenobo, idejami, navdihom, realnostjo, prostim časom, otroci, marljivostjo in tudi z medijem, ki to od tebe pričakuje. Držati se je treba rokov in tudi predvidenih dolžin.

Vstajaš zgodaj ali spiš dolgo?

Ne vstajam sredi noči, ne spim pa zelo dolgo.

Z leti zmeraj manj?

Ne. (Smeh)

Veliko bralcev ti očita, da si aroganten, zoprni, naduti, nečimrni, tudi da si butelj.

Kako to hendlaš? Ti gre kdaj do živega?

Redko.

Mimogrede, Marta, vseč mi je, ker me fotografiraš z normalnim, 50-mm objektivom, ne pa s teleobjektivom, ki ga večina fotografov uporablja, da sploščijo obraz in zameglijo ozadje.

Si se kdaj poigral z idejo, da bi iz medijskega posla prestopil na področje politike?

Kolumnisti smo na tekočem s problemi, ki se v družbi pojavljajo. A to ne pomeni, da bi morali prestopiti na drugo stran. To je za marsikoga skušnjava – tako za politike, ki se vtikujejo v medije, in obratno, za medijske delavce, ki se vtikujejo v politiko. Eni probleme opažamo, drugi jih rešujejo. To ne pomeni, da se mora to dvoje pokrивati.

Te kot nekakšnega mnenjskega voditelja ne moti, ker kdaj ne dosežeš učinka, ki bi odpravil nek problem?

To je morda pogosto razlog za prestop, ampak jaz ne pričakujem, da bom svet izboljšal. To ni moj cilj. Kolumnist nima takih ciljev kot oddaja Preverjeno, kjer poskušajo izpostaviti problem in ga rešiti. Ljudem skušam osvetliti problem še iz drugih zornih kotov, da si ustvarijo neko mnenje. Mnenjski voditelji so itak precenjeni! Saj mi godi, če me berejo ministri, ampak ravno tako mi godi, če me berejo branjevke na tržnici.

So ti kdaj ponudili podkupnino, da bi kaj zamolčal ali očrnil?

Ne.

Se ti zdi, da bi ti morali zastaviti kakšno vprašanje, pa ga nismo?

Ne vem. Ne vtikujem se v delo medijev (smeh).

Marko Crnkovič je predlagal, naj za naslednjo številko intervjujamo Tadeja Zupančiča, tadej.blog.siol.net

KLUB K4

31.12.2008
23h - 10h

do 24h 18eur
po 24h 22eur

**Družba za investicije
v duševno zdravje in dobro počutje K4**

Novoletno ustanavljanje sklada K.R.I.Z.,
Portfelj A

Delniški portfelj
Marcin Czubala v živo (investicijska hiša Mobilee / Po!)
Ay, Fedja, Roja, EB King, Tha Disko Don, Elektricitutes, vjs Rasta & FSK
(domači blue chipi)

Obvezniški portfelj
Michael Fakesch & Taprik Sweezee v živo (boniteta !K7 / Nem)
Borka, Bakto, Mique, Dado (domači garantirani donos)

31.12.2008 | 23:00-1:00
www.klubk4.org